

Summary

METHODICAL AND PRACTICAL BASES OF ESTIMATION
OF SOCIO-ECONOMIC DEVELOPMENT OF CITIES (TOWNS) OF UKRAINE

Rodchenko V.B., Ph.D., associate professor
V.N. Karazin Kharkiv National University

The article is devoted research of the methodical going near development of city (town) complexes of Ukraine. Separate approaches are considered and the system of indexes of estimation of city (town) is offered. The system of indexes is resulted; method and the generalized results of calculations of level of development of cities of Ukraine are presented.

Key words: socio-economic development of city (town), estimation of development of city (town), indexes of development of city (town).

Надійшла до редакції 24.03.2011 р.

УДК 336.71(477)

ОСНОВНІ ФАКТОРИ ТА УМОВИ ФОРМУВАННЯ, РОЗВИТКУ
ТА ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ

Челомбітько Т.В., к. е. н., ст. науковий співробітник
Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

В роботі висвітлюються проблеми формування та використання банківського потенціалу. Визначено основні фактори, що зумовлюють стійкий розвиток потенціалу банківського сектору, та запропоновано шляхи збалансування їх впливу на розвиток елементів потенціалу банківського сектору України.

Ключові слова: потенціал банківського сектору, фактори, умови управління ризиками, розвиток, маркетинг, інформаційні технології.

Постановка проблеми. Вітчизняний банківський сектор має високий економічний потенціал розвитку, який створює реальні умови для досягнення рівня розвитку провідних країн світу, що обумовлює необхідність розробки нових підходів до управління цим потенціалом з врахуванням національних особливостей господарювання. У наш час зросла складність економічних процесів, надзвичайно ускладнилась проблема пошуку механізму якісного управління й забезпечення стійкого функціонування банківських установ. Успішне функціонування національного господарства у складному та динамічному ринковому просторі в значній мірі залежить від визначення факторів, що впливають на розвиток банківського потенціалу, мобілізації зусиль з спрямування їх дії на підвищення та комплексне використання економічного потенціалу банківського сектору.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання формування та якісного використання банківського потенціалу висвітлені в роботах вітчизняних вчених М. Кириченка, В. Міщенко, О. Дзюблєва, М. Козоріз, Н. Шелудька та ін. Та все ж таки окремі аспекти зазначеної проблематики потребують подальшої розробки, базуючись на теоретичних здобутках вчених, спеціалістів, практичному досвіді, а також з урахуванням сучасного стану вітчизняної банківської системи.

Метою статті є визначення факторів та умов, що впливають на позитивний розвиток потенціалу вітчизняного банківського сектору.

© Челомбітько Т.В., 2011

Виклад основного матеріалу. В умовах нестабільності й мінливості організаційно-економічного середовища важливим фактором, що координує функціонування банківської системи на основі якісного використання її потенціалу, виступає управління цим процесом.

Під управлінням економічним потенціалом банківського сектору розуміємо процес прийняття та здійснення управлінських рішень, спрямованих на ефективне використання та розвиток економічного потенціалу банківської системи.

Нами виділено такі завдання управління економічним потенціалом банківського сектору України: формування, розвиток, використання (рис. 1). Розкриємо сутність перелічених напрямів.

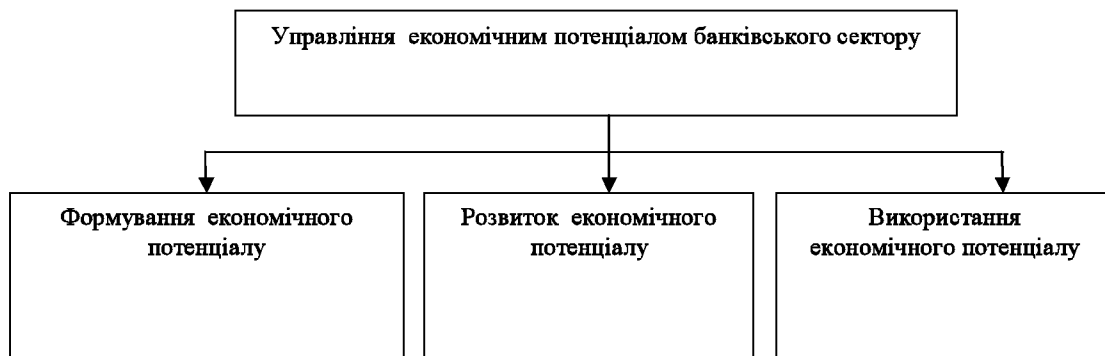

Рис. 1. Основні напрями управління економічним потенціалом банківського сектору

Формування економічного потенціалу – це процес ідентифікації та створення можливостей, його структурування, будування організаційних форм для стабільного розвитку та ефективного відтворення. На формування економічного потенціалу впливають фактори зовнішнього та внутрішнього середовища, процеси та явища виробничого життя, під впливом яких виникають і знаходяться в руху резерви та ресурси банківської системи.

Розвиток економічного потенціалу пов'язаний із процесом безперервного оновлення його складових та передбачає кількісний та якісний розвиток ресурсів та факторів, що впливають на результативність діяльності банківського сектору.

Використання економічного потенціалу – це процес реалізації сукупних можливостей банківської системи, яка в процесі функціонування використовує свій економічний потенціал. Одним з основних завдань управління економічним потенціалом є підвищення рівня його використання до оптимального значення, яке визначається, виходячи з обраних цілей розвитку банківського сектору.

У зв'язку з тим, що формування потенціалу банківської системи є складним динамічним процесом, орієнтованим на максимальну взаємодію з зовнішнім середовищем і забезпечення високої якості реалізації, важливо визначити, які саме фактори та умови зумовлюють розвиток його елементів і впливають на їхню збалансованість і якісне використання.

Негативний вплив на формування та розвиток потенціалу банківського сектору має нераціональна територіальна структура, територіальна нерівномірність банківської системи та локальний характер банківських ринків. Територіальне розташування банківських установ в Україні характеризується високою концентрацією банків – більше 60% банків та їх активів розташовано у місті Києві й Київській області, тоді як інша половина зосереджена в Харківській, Донецькій, Дніпропетровській та Одеській областях України, що зумовлює недостатню кількість комерційних банків в інших регіонах [1, с. 22].

Серед факторів, що пояснюють нерівномірність концентрації банківських підрозділів у різних регіонах України, можна назвати такі: інвестиційна привабливість регіонів; історичні умови створення банків, у першу чергу тих, які були засновані на базі державних; густота населення регіонів та співвідношення міського й сільського населення; різні соціально-економічні умови в регіонах, у тому числі показники безробіття, рівень розвитку ринкової та транспортної інфраструктури, географічні фактори, наприклад, близькість до кордонів та ін.

Одним із найважливіших факторів, що сприяє ефективному формуванню потенціалу банківського сектору та подальшого його розвитку, є нарощування капітальної та ресурсної бази банків. За рівнем капіталізації вітчизняні комерційні банки настільки відстають від іноземних, що навіть за сприятливих умов їм буде важко конкурувати не тільки на світовому ринку, а й усередині країни. Недостатня розвиненість фінансового потенціалу банківської системи України, відсутність стабільних позикових і залучених коштів підтверджують дані про те, що на 01.01.2011 р. сукупні активи банківської системи України становлять 942 088 млн. грн. [2], у той час як активи тільки Citigroup США становлять 1 938 470 млн. дол. [3]. Низька капіталізація банків спричиняє надзвичайно високу ризикованість банківської діяльності, підвищену недовіру до банків, особливо з боку середнього та малого бізнесу, ускладнює підтримку ліквідності. Усе це послаблює посередницьку роль і трансформаційну функцію банків і банківського сектору в цілому. Причини цієї проблеми очевидні – відсутність вільних коштів у всіх суб'єктів економіки. Це зумовлено тим, що підприємства малодохідні, населення має низький рівень заробітної плати, держава формує дефіцитний бюджет. Банки не в змозі належним чином задовольняти попит на позичкові капітали, насамперед із боку суб'єктів реального сектору економіки, які постійно відчувають глибокий дефіцит грошей як платіжних засобів і як капіталу. Разом із тим усі економічні суб'єкти, у яких з'являються вільні кошти, не можуть їх надійно розмістити й віддають перевагу конвертації в іноземну валюту, інвестуванню в тіньову економіку чи переведенню за кордон.

Якісне управління власним капіталом – один із найважливіших факторів надійної та прибуткової діяльності кожної банківської установи. Головна мета процесу управління банківським капіталом полягає в залученні та підтримці достатнього обсягу капіталу для розширення діяльності й створення захисту від ризиків, а також прогнозуванні його величини з урахуванням зростання обсягу балансових і позабалансових операцій, величини ризиків, що бере на себе банк, дотримання встановлених нормативними актами пропорцій між різними елементами капіталу з метою досягнення визначених банком параметрів [4, с. 66].

Важливим фактором ефективного управління формуванням та розвитком потенціалу банківської галузі виступає організація та управління економічними процесами, що знаходяться в компетенції кожного окремого банку. Питання управління взагалі та внутрішніми процесами зокрема на підприємствах у сфері матеріального виробництва досліджувалися вже давно, тому на сучасному етапі вже накопичено великий досвід із цієї проблематики. У банківській сфері ця проблематика тільки розробляється.

Управління активами й пасивами – один із ключових процесів управління банком. В умовах зростання конкуренції та зниження прибутковості основних банківських продуктів перед багатьма комерційними банками постає проблема розробки нових методів управління активами й пасивами.

На найвищому рівні управління активами й пасивами – це взаємозв'язок створення вартості компанії для акціонерів і управління ризиками з визначенням рентабельності, трансфертним ціноутворенням, законодавчими обмеженнями, вартістю кредиту, управлінням процентним ризиком і ліквідністю. На операційному рівні ця система гарантує узгоджену діяльність усіх підрозділів, спрямовану на досягнення загальної мети.

З точки зору корпоративного управління, управління активами й пасивами – це пшидше мистецтво управління, ніж наука, і, не зважаючи на те, що йдеться про управління активами й пасивами як окрему концепцію, воно є невід'ємною частиною процесу управління сучасними банками [4, с. 66].

Комплексне управління активами й пасивами банку передбачає реалізацію таких основних цілей, як збільшення доходів за акціями, тобто підвищення вартості банку для його акціонерів; покращення майбутнього для фінансових потоків і, як наслідок, одержання більш високого рейтингу; підтримка достатнього рівня прибутковості; дотримання вимог щодо розміру власного капіталу не в збиток банку; підтримка ліквідності банку на необхідному рівні; управління ризиками.

Для вирішення вище поставлених цілей комплексне управління активами й пасивами банку передбачає засоби й методи управління як на рівні стратегій управління, контролю за загальнобанківськими операціями, так і на рівні управління різними центрами прибутку і навіть на рівні відносин із клієнтами.

Управління активами й пасивами потрібно підтримувати наявністю достовірної інформації, яка містить архівну інформацію про сам банк і прогнози його розвитку та загальне бачення управлінської структури. Хоча більша частина даної інформації доступна, неможливість її розміщення в зручному форматі і є значною перешкодою в процесі управління активами й пасивами.

Отже, комплексне управління активами й пасивами стосується практично всіх сфер управління банком: стратегічного планування, оперативного управління, в тому числі аналізу й контролю, управління прибутком і ризиками, формування фінансового інструментарію тощо.

Вітчизняні банківські установи при комплексному управлінні активами й пасивами мають дотримуватися принципів управління діяльністю, що зображені на рис. 2. [5, с. 67].

Комплексний підхід до управління активами й пасивами банку передбачає аналіз активів і пасивів, їх узгодженість, оцінку наявних ризиків, достатності капіталу та ефективності діяльності.

Під час комплексного управління активами й пасивами окремі операції оцінюються в термінах «ризик-дохідності» максимально повно, оскільки витрати та доходи можуть бути віднесені як до пасивної, так і до активної частини балансу.

Формування регулюючих впливів, що ґрунтуються на результатах внутрішнього аналізу діяльності банку, має узгоджуватися з обмеженнями, які

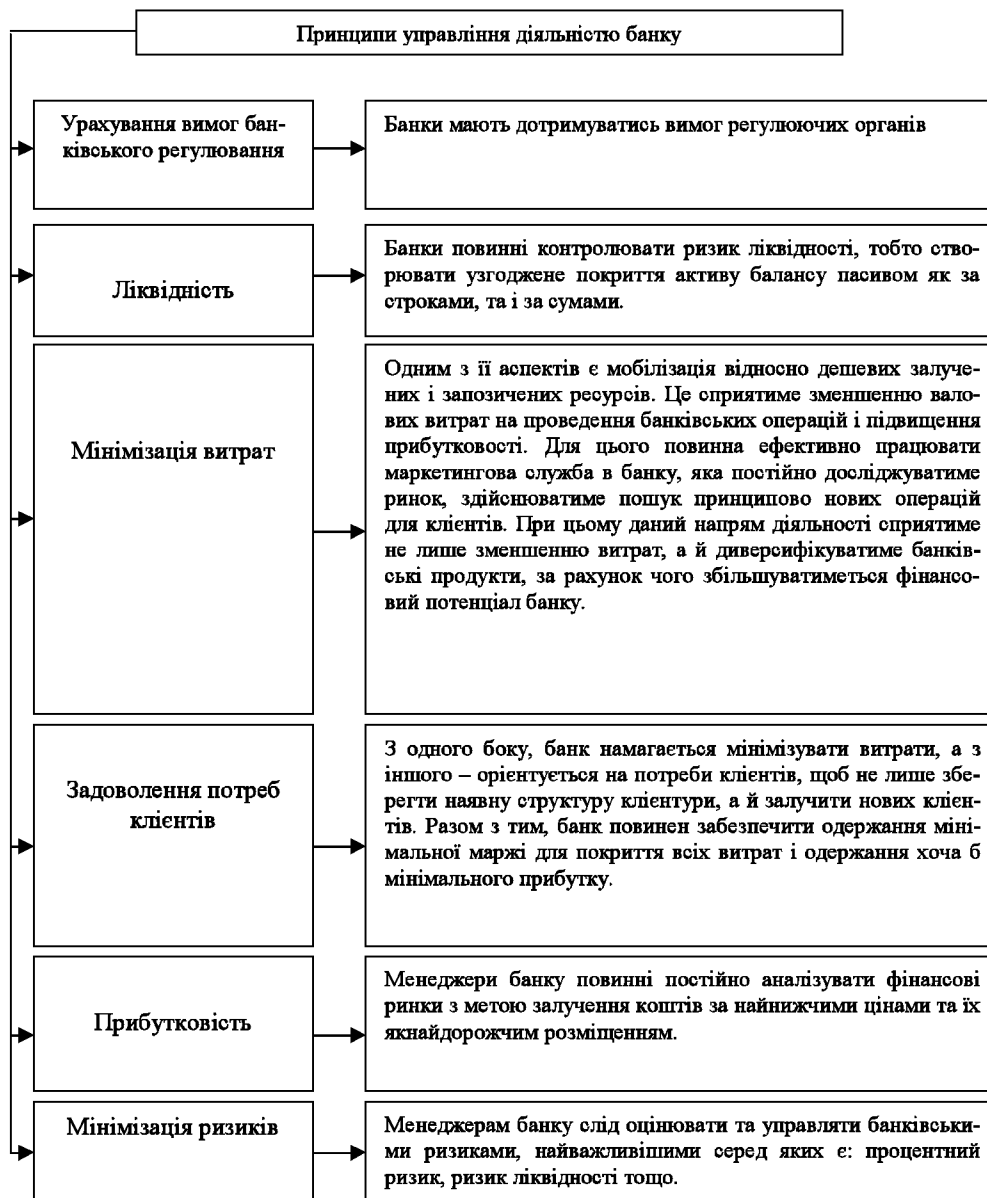

Рис. 2. Принципи управління активами та пасивами банку

накладають наявні умови конкуренції та ринкової кон'юнктури. Концепція інтегрованого управління активами й пасивами є досить актуальною для сучасного банківського сектору.

Про необхідність запровадження комплексного управління активами й пасивами в діяльність вітчизняних банків свідчить і той факт, що в останні роки значно зросли цінові ризики і пошук методів управління ними став невідкладним завданням. До того ж, прибутковість активів (ROA) у банківській системі знизилася з 1,61% на 01.01.2007 р. до -1,45% на 01.01.2011 р. [2].

Таким чином, важливим складником успіху кожного окремого комерційного банку та всієї банківської системи є комплексне управління активами й пасивами як необхідна умова розвитку потенціалу банківського сектору України.

У банківській діяльності дуже важливим фактором розвитку є управління ризиками, тобто система ризик-менеджменту, яка б могла забезпечити надійний процес виявлення, оцінки, контролю та моніторингу видів ризику на всіх рівнях організації, у тому числі з урахуванням взаємного впливу різних видів ризиків, а також сприяти пошуку компромісного рішення з питання оптимізації отримання прибутку та мінімізації ризиків.

Управління ризиками – це процес, за допомогою якого банк виявляє (ідентифікує) ризики, проводить оцінку їх величини, здійснює моніторинг і контролює свої ризикові позиції, а також урахує взаємозв'язки між різними категоріями (видами) ризиків. Головні завдання, які розв'язуються в процесі управління ризиками, полягають у тому, щоб розпізнати можливі випадки виникнення ризику; оцінити масштаби припустимої шкоди; знайти засоби попередження чи джерела її відшкодування; оптимізувати очікувані прибутки й збитки; знизити волатильність прибутку; оптимізувати премії за ризик; підвищити фінансову стійкість та ін.

З позиції ризик-менеджменту, банківська діяльність ґрунтується на прийнятті ризику та отриманні за це грошової компенсації. Метою управління ризиками є підвищення вартості власного капіталу банку та одночасне досягнення цілей багатьох зацікавлених сторін, а саме: клієнтів та контрагентів; керівників; працівників; спостережної ради й акціонерів (власників); органів банківського нагляду; рейтингових агентств, інвесторів та кредиторів; інших сторін.

Безперечно, що найголовнішим і найбільш бажаним результатом реалізації плану управління ризиками є оптимізація показника сукупного рівня ризику банківської установи. Під оптимізацією слід розуміти приведення співвідношення ризик/дохід до прийняттого для банку рівня.

Тож прогнозування та управління ризиками в банківській діяльності є одним із першочергових факторів, що впливає на управління потенціалом та його розвитком.

На ефективне функціонування та розвиток банківського сектору має великий вплив відкритість показників роботи комерційних банків і структури їх власності як найважливіший фактор впливу на вкладників із метою недопущення інформаційного вакууму й можливих панічних настроїв.

Результати дослідження авторитетної компанії Ernst & Young «Investors on Risk The Need for Transparency», яке було проведено в 2007 р. для 130 інвесторів, що керують найбільшими портфелями в корпораціях у всьому світі, показують, що інвестори бажають мати про компанію якомога більше інформації та розвивати контакти з її менеджерами [6]. Приймаючи рішення про інвестування, інвестори насамперед звертають увагу саме на інформаційну прозорість банку.

Невисокий рівень розкриття інформації в банківській системі України пов'язаний із рядом як регуляторних, так і економічних причин.

Основною регуляторною причиною, на думку авторів дослідження, є обмеження щодо розкриття інформації, які накладаються на Національний банк України ст. 60 «Банківська таємниця» Закону України «Про банки і банківську діяльність» [7]. Згідно з цими обмеженнями, Національний банк не може розкривати інформацію про діяльність банків, отриману ним у формах фінансової звітності з метою здійснення функцій банківського нагляду.

Основною економічною причиною є те, що в українських банках наявна висока концентрація власності в невеликій кількості утримувачів акцій. Банки не бажають розкривати інформацію саме через відсутність «малих» акціонерів, які б стимулювали їх до цього.

Крім зазначених причин, у банків існують внутрішні перешкоди на шляху досягнення прозорості. У зв'язку з вимогами конфіденційності банки не можуть розкривати всю інформацію, яка може бути суттєвою для оцінки їхньої діяльності та рівня ризиків.

Ми вважаємо, що без забезпечення прозорості функціонування банківського сектору, розкриття інформації для клієнтів та оприлюднення звітності неможливо досягти стабільності банківської системи та якісного управління її діяльністю.

Для розвитку потенціалу банківського сектору потрібен подальший розвиток правової бази, що регламентує всі соціально-економічні процеси, які відбуваються як у банківській сфері, так і в економіці в цілому. Потрібна гармонізація вітчизняного законодавства та стандартів із міжнародними нормами, у першу чергу ЄС. Наразі є досить багато розбіжностей та неузгодженостей між вітчизняними та міжнародними вимогами до технологій та стандартів, які використовуються в банках. Зокрема, це стосується криптографічних стандартів, стандартів сертифікату ЕЦП тощо. Вимогою Євробанку до країн, які приймаються до складу ЄС, є наявність у країні міжбанківської системи валових платежів у реальному часі (RTGS – Real Time Gross Settlement Payment System) [8, с. 47]. В Україні її аналогом є СТП (Система термінових переказів). У подальшому потрібно буде розробити інтерфейс між СТП та TARGET – об'єднаною міжбанківською платіжною системою єврозони.

Отже продовження роботи з адаптації банківського законодавства України до законодавства Європейського Союзу та рекомендацій Базельського комітету з банківського нагляду та інших міжнародних організацій створює умови для підвищення якості функціонування вітчизняного банківського сектору. Слід зазначити, що успіх цього процесу значною мірою залежить від ефективності співпраці органів державної влади з банківською системою.

Банківський сектор – це сектор економіки, що перебуває в постійному розвитку й пропонує все нові й нові види фінансових послуг. При цьому, з одного боку, поява нових банківських послуг є результатом розвитку економіки та реакцією на попит її суб'єктів, з другого боку, пропозиція нових банківських послуг спонукає до активнішої взаємодії між собою фінансових інститутів, представників реального й фінансового секторів економіки та сприяє, тим самим, активізації підприємницької діяльності й розвитку економіки в країні. Подібна динаміка характерна для розвинених, і для транзитивних країн, у тому числі й для України.

Роль банківського сектору в ринковій економіці багато в чому визначається розвитком маркетингу, значення якого полягає в активізації банківської діяльності, прискоренні формування банківської системи. Маркетинг як складовий елемент інноваційного потенціалу банківського сектору є дуже важливим фактором, що впливає на якість економічного потенціалу банківської системи. Банківський маркетинг передбачає аналіз попиту та пропозиції на банківські послуги; створення, поширення та просування до споживачів банківських продуктів та послуг; оцінку діяльності банківського сектору щодо задоволення різними послугами (кредитування, інвестування, консультування, організації безготівкових розрахунків та ін.); проведення реклами; роботу з адаптації до змін у зовнішньому середовищі [9, с. 193]. Основними блоками маркетингової діяльності є управління продуктами, брендами комерційних банків; аналіз роздрібного та оптового банківських ринків; зіставлення ринкових можливостей із цілями та ресурсами банків; планування та розробка комплексу маркетингу для кожного з цільових ринків.

На сьогодні можна відзначити слабку диференціацію асортименту банківських послуг. Хоча нині їх налічується близько 300 (кредитні, інвестиційні, трастові, розрахунково-касові, консультаційні, транспортні та ін.), український банківський сектор не є достатньо розвиненим у цьому плані, що значно знижує можливості розвитку. До цього додається і проблема повільного, пасивного впровадження нових банківських продуктів, які надходять в Україну дуже швидко, тоді як уже тепер складається враження, що вона не встигає за розвитком цього процесу. Тож розвиток банківського маркетингу виступає ще однією важливою умовою ефективного використання та подальшого нарощування потенціалу банківського сектору.

На сьогодні в Україні спостерігається низький рівень залучення інформаційних технологій у банках, де все ще використовується старе обладнання, у той час як для впровадження багатьох нових банківських продуктів потрібне нове сучасне обладнання. Інформаційні технології реорганізують процес управління, забезпечуючи нові можливості допомоги менеджерам в управлінні банківською діяльністю. Розподіляючи інформацію через інформаційні мережі, менеджер може ефективно зв'язуватися з тисячами службовців та управляти широкими цільовими групами. Уже сьогодні в багатьох зарубіжних банках стало можливим оформляти депозити і кредити через мережу Інтернет, що дає змогу клієнтам керувати своїми рахунками з персона-

льного комп'ютера. В Україні так званий Інтернет-банкінг досить пасивний, і його можна розглядати лише як тему для перспективи, а не як предмет активної поточної діяльності.

Одним із найважливіших напрямків розвитку інформаційних технологій у банківському секторі виступає впровадження масових електронних розрахунків із використанням платіжних пластикових карток та електронних грошей. Дослідження (джерело: компанія Global Insight) показує, що електронні платіжні системи значно дешевші (у середньому на 40%) від паперових платіжних систем. Міжнародні експерти вважають, що вартість обслуговування готівкового обігу становить 5-7% ВВП, а електронні платежі економлять близько 1% ВВП [10]. Вартість дистанційних банківських послуг із використанням сучасних високих технологій (Інтернет-банкінг, мобільний банкінг, телефонний банкінг, інформаційно-платіжні кіоски та ін.) у середньому в 20 разів менша, ніж у традиційному банківському відділенні. До того ж клієнти мають цілодобовий доступ до своїх банківських рахунків.

На сучасному етапі вітчизняні банки значно поступаються банкам розвинених країн щодо використання сучасних промислових систем керування базами даних, інтегрованих автоматизованих банківських систем, іншого спеціалізованого банківського програмного забезпечення. Грамотно продумані інвестиції в інформаційні технології мають розглядатися банками як стратегічні інвестиції. Банки в країнах Заходу витрачають на впровадження інформаційних технологій близько 10% доходу, тоді як в Україні таке фінансування часто здійснюється за залишковим принципом [11, с. 105].

Удосконалення методів управління діяльністю комерційних банків шляхом застосування сучасних інформаційних технологій сприятиме підвищенню якості прийняття управлінських рішень, що посилить позитивний вплив на розвиток потенціалу всього банківського сектору. Вважаємо, що інформаційні системи можуть стати потужним інструментом підвищення конкурентоспроможності банківської діяльності, а отже, впливати на структуру, загальний обсяг, формування та ефективне управління економічним потенціалом вітчизняного банківського сектору.

Одним із найважливіших факторів формування потенціалу банківського сектору економіки України є людські ресурси, тобто ресурси трудового потенціалу, адже в умовах глобалізації фінансових ринків на зміцнення потенціалу банків впливають уже не лише абсолютні параметри діяльності (розмір власного та запозиченого капіталу, обсяг активів і т.д.), а й якісні характеристики діяльності. Недостатній рівень кваліфікації менеджерів і спеціалістів, брак досвіду банківського персоналу, недостатня увага до кадрового напрямку діяльності з боку вищого керівництва банків створює значні перешкоди на шляху розвитку потенційних можливостей вітчизняних банків.

Процес економічного аналізу потребує виявляти не тільки наявні шляхи та методи інтенсифікації резервів, що вже увійшли в практику, а й ті, які досі не використовуються, але спроможні забезпечити позитивний ефект. Крім того, при розробці заходів для нарощування економічного потенціалу необхідно враховувати не тільки недоліки в роботі банківського сектору, а й досягнення, які можуть указати нові шляхи та методи мобілізації виявлених резервів.

Висновки. Вважаємо, що задля ефективного формування, розвитку та використання економічного потенціалу банківського сектору необхідно враховувати всі вищевказані фактори впливу для спрямування їх дії на формування нового потенціалу та перетворення наявних ресурсів у фактори комерційного успіху.

Таким чином, можна стверджувати, що управління потенціалом банківського сектору національного господарства України має за мету розбудову в державі банківської системи, яка б сприяла економічному розвитку країни; була самодостатньою і стійкою; гнучко й вчасно реагувала на виклики часу та можливі зовнішні негативні впливи; була готовою без загрози національним інтересам інтегруватися до світового економічного простору, забезпечувала гармонізацію національної економіки зі світовим господарством.

Література:

1. Подік С.М. Банківська справа: Теорія і практика: Навч. посіб. / С.М. Подік, В.І. Ігнатенко; за ред. С.М. Подіка. – К.: ФАДА, ЛТД, 2006. – 642 с.
2. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.bank.gov.ua

3. Top 1000 World Banks [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.thebanker.com
4. Довгань Ж. Основи управління активами і пасивами банку / Ж. Довгань // Світ фінансів. – 2008. – № 2. – С. 64-69.
5. Азаренкова Г.М. Аналіз фінансових потоків банків: регіональний аспект / Г.М. Азаренкова // Фінанси України. – 2008. – №8. – С. 104-112.
6. Банковский сектор и рынки капитала. Ernst and yung [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.eu.com
7. Закон України «Про банки і банківську діяльність» №2121-III від 07.12.2000р. (в ред. від 05.08.2009) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ligazakon.ua
8. Шаповалов А.В. Оцінка можливих наслідків вступу України до СОТ для банківського сектору / А.В. Шаповалов, В.І. Міщенко // Фінанси України. – 2008. – №4. – С.45-56.
9. Деятельность коммерческих банков: Учебное пособие / Под ред. проф., д. э. н. А.В. Калтырина. – Ростов н/Д: «Феникс», 2004. – 384 с.
10. Global Financial Data & Indicators. Global Insight [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ihsglobalinsight.com
11. Скрипник А.В. Інноваційні перспективи України / А.В. Скрипник // Фінанси України. – 2008. – №5. – С.103-114.

Аннотация

ОСНОВНЫЕ ФАКТОРЫ И УСЛОВИЯ РАЗВИТИЯ И ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ПОТЕНЦИАЛА БАНКОВСКОГО СЕКТОРА

Челомбитко Т.В., к. э. н., ст. научный сотрудник
Харьковский национальный университет имени В.Н. Каразина

В работе освещаются проблемы формирования использования банковского потенциала. Выявлены основные факторы, которые обуславливают устойчивое развитие потенциала банковского сектора, и определены основные пути их сбалансированного влияния на развитие основных элементов потенциала банковского сектора Украины.

Ключевые слова: потенциал банковского сектора, факторы, условия управления рисками, развитие, маркетинг, информационные технологии.

Summary

FACTORS AND BASIC TERMS OF DEVELOPMENT AND USE OF BANKING SECTOR'S POTENTIAL

Chelombitko T.V., the senior lecturer, Ph.D.
V.N. Karazin Kharkiv National University

The article lights up the problems of forming of the use of bank potential. Basic factors which stipulate development of potential of bank sector are certain, and the basic ways of balancing of their influence are offered on development of all elements of potential of bank sector of Ukraine.

Key words: potential of bank sector, factors, management risks, development, marketing, information technologies.

Надійшла до редакції 22.03.2011 р.